

У Новоме Саду 10. марта 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеви: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А Пајевића у Новом Саду рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Pernal-er Gürtelstrasse, Nr. 9) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

У спомен једном калдрмцији,

(име му је Петар Томић).

„Смрт долази, опомиње
Да се на пут вечни спремам.
Ево двеста форината
— Више немам.

Куцкао сам по камену
Целог свога трудног века, —
Тига-така, тига-така;
Нека, нека.

Увек погнут, ја ге виђах
Како горе сунце сија.
Грбио сам, клечао сам,
Калдрмција.

То клечање није било
Пред ђудима зле господе;
Ал што скуцках, ево теби,
Српски роде!

Све што имам, теби дајем
Жуљне руке дланом grubим;
Не рад славе, — само за то
Што те љубим.“

Е па хвала, драги Петре,
Тв фукаро дична соја!
На твој дару алами су
Скупа зноја.

Путуј путе изагробне,
Гледај сунце како сија,

Онде ће ти руку стиснут'
Текелија. —

Там' те пеће нико питат':
За живота шта си био?
Већ: уради л' што си мого? —
Калдрмцијо.

Спротињу често води
Племенита, виша мис'о.
Пути су им сада лакши,
Јер ти си им калдрмис'о.

Ивко.

„Радикал“ Пера.

Дође ми до руке један број „Радикала“, и то баш број 48. Штета, што је то 48. број, што му то није 48. година, јер за толико година можда би Пера променуо све могуће ђуди и политичне вероисповести, па не би имао ништа ново, можда би баш сада опет дошао да буде овај Пера, који је био кад смо га поштovati могли.

Још ономад сам чуо да је Пера рекао: ако ме не изберу за посланика, манућу се свега, (т. ј. и листа и писања и надметања и подметања) и Пера не одржа реч, — он није постао посланик, али он још и сад тресе плесан своје политичке мудрости над кукавном публиком у Србији, која је жељна мало друкчије хране; он и сада уређује лист који се „растурује“ (могло би се казати и „натурује“) „у 3500 примерака“ (ко је жељан рака, ту ће их наћи приме сорте). — Еле Пера није се мануо свега, али за то у накнаду видимо, да се манули сви њега. (Па и то је боље него ништа.)

Ја овај лист до сада још нисам имао среће видети, ма да му је у Аустроугарску забрањен непре-

лазак, — и право да кажем, кад ми овај број паде на колена, колена ми мало кнеднуше; осетих да се у мени буди какво страховање, о којем вам не знам дати рачуна (али наша публика баш и не мари много за рачуне „Стармалове“). Даклем пробудило се у мени неко страховање. Али ја сам се ипак прибрао и почео сам да читам први чланак 48. броја Периног „Радикала“. И где чуда над чудама! где симпатије — шта ли је! Што је било у мени, то нађох и у „Радикалу“. Уводни чланак имао је овај наслов: „Страховање“.

Но брзо сам се уверио да Перино „Страховање“ управо није страховање, — него више је неко плашење, и ако га буду само деца читала, заиста се могу и уплашити.

Но могла би се уплашити (и до сто врага побећи) и здрава логика. Јер ево шта вели један од двојице, који у том уводном чланку грцају и надглаволавају се: „Није ни промена устава не знам баш бог зна каква мудрост и тешкоћа. Посао је истина огроман и од големе важности, али ми радикали не можемо ту измислити барут и т. д.“ Даклем огроман посао и од големе важности није тешкоћа. Стани логико, не бжи, јер ево Пера признаје сам да још није измислио барут!

Говорећи о новим променама у Србији „Радикал“ се сумња, да је постигнута „обострана искрена воља и жеља“. Да сви радикални министри искрено желе промену устава на боље, о томе се нико не сумња, — али ко је опуномоћио Перу, да ипак сумња у обострану искреност? Кога он хоће тиме да похвали? И ко би још таку хвалу могао сматрати за искрено пријатељство.

„Радикал“ сумња „у отворено и искрено зближење“. Пери је ваљда лепше затворено зближење.

ПОДЛИСТАК.

По дана у „концоларији“.

(ПОЛА ШАЛЕ, ПОЛА ИСТИНЕ)

од дра К. збулбуца.

Је л' те молим вас: јесте ли ви већ били кадгод у каквој „концоларији“? . . . Знате ваљда „званије“ . . . „попечитељство“ . . . „суд“ . . . и т. д. и т. д.? . . . Били сте? Е, онда молим, да прочитате ову причу, па да ми искрено кажете: да ли се тако живи по тим велеважним заводима?!; — а ако нисте никада тамо долазили, а ви, молићу прочитајте, да знате, какве тегобе падају кад-кад на срце нашој — господи! . . .

Да вам одма из почетка кажем, да смо у *граници*. — Она је до душе покојна, али живи и живиће међу нама, док је и нас. — Дакле ми се налазимо код „*regimente Nr. 2*“ . . . У „штопу“, или како те вращке швабе исакаатише са „штабу“ . . . Ено вам онде „обрштерове“ палате . . . Има у њој више соба него у каквој касарни, а господин „обрштар“ сам самцит у тој грдној кућерини. — Али је

„Радикал“ налази „да је у Србији свака страна на мртвој стражи, да тако рећи леже и устаје са запетом пушком“ (Гарашанин уме пуцати и из револвера), „да се на сваком кораку по трипут пипка да се не стане на трулу, вешто подметнуту даску.“ — Кад би то била истина, то би била врло жалосна перспектива. Но утеха би још била, што онда и пред Пером стоји трула даска, коју сам себи (не баш вешто) подмеће.

Али можда се људи у Србији још добро не познају. Е, и за тај случај има Пера неколико утешних речи, у којима кад би било истине морали би се сви Срби из Србије разбећи, јер „Радикал“ вели „да ће ближе и тачније познавање неминовно донети само још веће туђење и заоштрени и без тога јако неповерење“. — Даклем боље је да се људи међу собом не познаду, — наравно да би за Перу боље било, да га нисмо већ и сувише познали.

Па кад нам не би аснило ни међусобно познање, — шта нам онда ваља радити, дај, говори, саветуј, ако бога знаш. И „Радикал“ је тако добар, па нас поучава шта би нам ваљало радити: „ваљало би (вели) имати и срца и ума а и довољно јаку руку, да сопственим ножницама одсечем дугачак шлеп наших надања.“ — Е хвала богу, ништа нам друго не смета само нам смета надежда, само нам сметају надања! — Па има и у томе нешто право. Ако је икоје наше надање привезано за Перу Тодоровића, онда би за цело ствари боље пошле, кад би се тај „шлеп“ одсекао.

И таквих дивних савета, тако бистрог мутљага нађох у уводном чланку „Радикала“ бр. 48. још пуно.

Сав се запурио и запенушио од многих речи. Говори, брате, говори. Мути десно, мути лево, и кад већ мисли да је читаоцу довољно мозак заврдио, и

за то он и све и сва! . . . Од цара се граничар толико не боји, као од њега, та и он је неки мали цар! . . . Преко пута је „велики суд“, а на близу „велика стража“, баш до тадањег „парадиплаца“ . . . „Велика стража“ зове се лепо здање, гди је доле збиља стражара, али на горњем боју смештена су разна звања, која су у нашем језику овако гласила: „Ферплантунгконцеларија“ - *Verwaltungskanzlei*, „Рехцумконцеларија“ - *Rechnungskanzlei*, „Воршамт“ - *Forstamt*, — „Румбук“ - *Grundbuch*, па за тим: „Вау-концеларија“ - *Baukanzlei*, и „ађутантура“ Ми ћемо остати код „Ферплантунга“. — Завирићемо, да видимо шта се тамо ради. . . . Три сата по подне . . . Господин „Ферплантунгскапетан“ нису још дошли . . . Летње је доба, тонао дан, па су ваљда мало после ручка прелегли, да се одморе . . . Господин „адлатус“, њихова десна рука, знаде врло добро, да овај одмор траје кадкад до четири сахата, па се и он баш не жури у звање . . . Али ту су у једној соби три господина „Ферплантунгфелбаба“, они раде као црви, и само док се зачује корак капетанов на степеницама, да видиш врећоће, да чујеш цврку пераја, та нема ту шале, није да им пера цврче, него све — шкефћу!! . . . Само док наиђе капетан . . . Сада до душе седе рахатно у једној групи, па причају једно другоме . . .

да смо већ сви од стра пребледили, онда перин „Радикал“ излази са фарбом на среду и вели:

„Према таком стању ствари, о промени устава није ни мислити“.

Е, сад бар знамо на чему смо, и чисто видимо ону трулу даску, коју би Пера хтео целом Српском народу вешто да подметне. — Али тако се деца ва-рају — а људи не.

Ђира. Чујеш ли што о Матици Српској? Чујеш ли о истраги.

Спира. Из траги-ке канда ће се прећи у комику. Јер би смешно било веровати, да се каква нађена погрешка у Матици не би обесила о велико звоно.

П у с л и ц е.

* * * Од како је почео снег да се топи пештанске новине још су воденије него до сада. Много се говори о ár-viz-y. Али пошто је потопљено много више него један ар, то би ова поплава требало да се маџарски зове hektár-viz.

⊕. И у Хрватској поплавила је вода Трње. Штета што не нађе друго трње, него село, које се тако зове.

<. Чујемо да је у околини Ђаковарској одмах престала редња богиња, чим је прешао дан јубилеја

Али шта се то нас тиче?!.. Хајдемо ми даље, јер има још једна соба, а ту је управо и главни елемент, из кога се састоји чиновничко-господски сталеж, ту су: господа, господа „дијурнисте“, „преписивачи“, „експелијенти“, „ексибиенти“ и шта хоћеш... Пре него што се упознамо са овом „великом“ господом, ваља напоменути, да је свака „концеларија“ имала свога послужитеља, „ординаца“, који је у стражари доле са друговима боравио, јер и он је био солдат, и мењао се као и ови жеженедељно, али је такав „ординац“ обично био из мало јаче куће, па је госп. „фелбабу“, што момчад у „штоп“ одређује, рекао ваљда коју добру, и тако је био поштеђен од „шилбоцења“, и вршио велеважну дужност „ординаца“. — Ствари „ординацове“, т. ј. његова торба са нужним смоком за оних 8 дана службе, стајала је увек у оној „концеларији“, где су речена ситна (спардон, хтедох рећи: крупна) господа вршила своје званичне послове. А што баш тамо?.. Зар у стражари није било довољно места, за једну торбу са великим комадом сланине, једно — две проје, луком, соли, сиром и томе подобним јестивима?.. Места је да како било, али чим нови „ординац“ наступи своју дужност, и пријави се као „осмодневни“ разноситељ писама, ложења вуруна, доносиатељ переча и прочита, и

Штросмајеровог. (Кога богови вољу томе богиње смеће на пут стављају.)

□. Бискуп Штросмајер опет је подарио неких 40.000 фор. на племените народне цели. Сироман Анђелић, он је тако далеке, да о тој и о такој дарезљивости ништа и не зна.

Ж. И „Стармали“ се нада, да ће баш бан Хедервари измирити и удружити Хрвате и Србе, — (али не хотимице).

△. Немци држе да је Буланже сувише мршав а да би могао постати Диктатор. Французи се тога још мање боје.

□. Пера Тодоровић вели, „да се шлеп наших надања плете нам међ ноге и не да нам слободно корачати.“ Ми држимо да се шлеп само и ономе може плести међ ноге, који иде натрашке.

д. Отац Иларијон хтеде искати од уредника овога листа средоцбу о томе да нема зуба. После је одустао од тога, јер је увидео, да то, бар Панта Срећковић неће веровати.

Ѓ. У Пешти ено на врат на нос уче руски. А сиромак „Драшков Рабош“ још једнако кија под истрагом, што је научио мало руски.

о^о. Ономад је један српски ђак из Пеште писа једном српском ђаку у Беч и метао му на срце до прикупи све ако се што зло зна из живота Јаше Тоа

прочаја“, — а њему одма г. г. диурнисте приповеде, како је прошли ординац сироман страдао, оставивши своју торбу доле у стражари, јер док је он „горе“ служио, нека безобразна браћа појела му скоро цео његов смок!... А овде горе, торба је сигурна, ту нико не сме ни присмрдити, јер то је „концеларија“!.....

А сад да вам представим и ова три господина... Млади људи, имају кад да чекају на авансовање... За сада су сва три сретна, пресретна, јер није шала, они већ беру плату... Рука је већ у царском џепу, само да се још мало дубље увуче!... Е, али није то ни сада баш мачији кашаљ, јер њих двојица вуку месечно по шеснајет форината, цифром цифрам 16 фор! — А најстарији господин диурниста, кога су она двојица као некога „капу“ сматрали, тај — не дирај, брате, — та тај је имао већ 20 фор. Сума је то!... Да се баш лепо живети, особито кад се деси, да су родитељи оваке госпде у истоме месту, па дају господину сину и „квртиљ“, и „кост“, и одело; онда је она плаћа таман довољна на — перече, ђаје, и коју чашу пива!... — Близу је 4 сахата... Тамо преко у оним „концеларијама“ још није довршено примање, а господин „адлатус“ сигурно зна, да је господин капетан после оног одмора, сврнуо мало у кафану да ви-

мића. „Стармали“ би могао бити највећи непријатељ Јаши Томићу, али никад не би могао рећи, да је такав поступак (тражење зла) достојан ма кога члана омладине српске.

4. Римокатолички свештеник Округлић преклане је певао Анђелићу. Сад православни свештеник Сундечић пева Штросмајеру. Али — *si duo faciunt idem, non est idem.*

Бука. Зваш ли каква је разлика између нас и Чангова?

Шука. Да чујем од тебе!

Бука. Нама се каже: „Ако вам је неправо, а ви се селите!“

Шука. А њима?

Бука. Њима се каже: „Досели-

те се амо, па после макар вам било и неправо.

Хирн мит нирн.

(из живота једног швалдера)

Шетасмо се ја и мој колега,
Поред тога „Магарчева брега“.
Уморени застадосмо мало,
А гле мени на ум нешто пало.

Ја му рекох: кад с' вратимо, брате,
Сврнућемо у крчму код Мате;
Колега ми једва дочекао,
По џепу се одмах попицао.

Та ја немам — само седам нови, —
Ето видиш празни ми џепови.
Па гле и ја само осам нови, —
Ето видиш празни ми џепови.

ди, јесу ли му оне љубазне четири „даме“ још онако неверне, као што су јуче биле, те ено и он шета се по „парадиплацу“ са неколико официра... Код господе диурниста овладао жеђ, те један од млађих изашао у ходник, стао на горњи „скалин“ направио од својих замашних шака „шпрахор“, па се дера, да га чак на пијаци чују: „ординац!... ординац!... Али шта је хасне викати кад овај не може чути, јер ено га с оне стране стражаре, на оној мекој, зеленој трави, где лешка и отворених уста и затворених очију снева о својој Ани, како му се око врата обесила, па му не да дапути, а он... али бадава, не може човек љуцки ни свој сан довршити... Онај горе виче, да се сва стражара разбудила: „ординац!... ординац!... Један од војника изиђе и бокне сањалицу тако љупко у ребро, да је овај пола у сну, а пола на јави дрекнуо: „А зашто то, Ано?“

„Та мани се Ане, него иди тамо горе, ено онај ће ђипта већ грло провалити, дерајући се“, рече му на то његов друг.

(Свршиће се.)

Па доста је једна чаша пивца,
За овака два силом штедљивца.

И одосмо куда наумисмо,
Чашу пива сваки наручисмо,
И јести би штогод било добро,
А шта ми ти на то велиш побро!
Ух, како се пуши „хирн мит нирн!“
А у џепу богме само „џвирн“:
Ћути, брате, залуд су ти речи,
Жељу твоју празан џеп ти пречи.

Хајдмо дома, вечера нас чека,
Биће хлеба и кисела млека.
И одосмо дома вечерасмо,
Па уморни одмах и легосмо.
Заспао сам, сладак санак снови:
Наручио, и попио пиво.

Келнер виче „џвај мал хирн мит нирн“
Ал, богме се сад не дам „секирн“.
Викнем и ја, та што год сам мог'о:
Дед и мени, али само много!
И већ ту је — оде санак мили —
А јава се подругује: *би ли!*?

Црњак

Сељаци туже попа владици.

Чуо сам причати како су се сељаци једаред из о-ближњег села подигли у варош где им је владика резидирао. Депутација, њих на броју 14 дођу пред владика и пољубивши му десницу и назвавши му „добро јутро!“ почну наизменце приповедати, — туже свога попа за мрс у часни пост, (али не кажу владици да је то тужба).

— Ваше високопреосвјашченство! Био је божић —
— Истина, децо!
— Дошла нова година па и прошла —
— Истина, децо!

— Дошао и крстов дан, а наш попа хајд' по селу да свети водицу.

— Е па лепо. То му је дужност.

— Обичај је, знате, те му свака кућа да, или шунку, или плешку, или које ребарце, или мало сланине.

— Е па то је знак, да ви не желите да вам свештеник гладује. Е па лепо, децо.

Сељаци наставе даље, опет на изменце, али мало ситнијим гласом:

— Прошло је богојављење, свети Јован па и целе месојеђе.

— Настао је часни пост.

— Истина, децо.

— Наш попа нарибао 7 акова купуса.

— Па вредан је, децо.

— Јест', али он кува купус са шунком у часни пост.

Шунку метне испод купуса да је ми не видимо. А кад ми одемо он удри по шунки, а купусе опет у кујну натраг.

— Хм! хм! (забрину се владика, па онда продужи)
А има ли ваш свештеник доста вина у своме подруму?

— Има, има, и стара и нова, ваше високопреосвјашченство.

— Но драги моји хришћани, већ сам се био забри-
нуо за њега, ал ви сте ми скинули и ту бригу. Сад мо-
жете ићи својим кућама а за појку не страхујте; јер кад
има вина, неће се од шунке очемерити. Неће му фалити
ништа, нити ће му требати доктора ни апотеке.

Сељаци се забезекнуше видевши да је цела ствар
изишла на друго, него на што су они хтели. И још кад
су чули да попи неће „фалити ништа“ — покуњеше се
и одоше.*)

Ла-Жи-Будалија.

*) Приповеда се да је ту шалу начинио пок. владика Н. Г.—
Ал ја вам то не могу зајамчити.

Њ о ј.

Кад опазим лице твоје
И очију диван сјај,
Хитам кући, да у песми
Кажем да сам вид'о рај.

Ал кад чујем за хиљаде,
Што уз тебе иду, хај!
Тад би одма да полетим
У твој мили загрљај.

Д в о б о ј.

У Пешти је било, остраг негде у város liget-у.
(ви су били чивути. Чивути беху и јунаци, што
су изашли да се дујелирају — чивути девери с једне
стране, — чивути и девери с друге стране.

Јунаци већ стоје један другоме vis-a-vis. Свако-
ме пиштољ у руци. Не журе се — имају каде.

Онда ће девери с једне стране приступити им и
рећи: А како би било да се погодите, па да и не
пуцате.

Девери с друге беху још паметнији, — они при-
ступеше и рекоше: Још лепше ће бити да пуцате,
па да се не погодите.

Онај први савет: да се погоде, па да и не
пуцају, — нису хтели примити, — јер то не би
изгледало ритерски.

Усвојеше други савет, који изгледаше много ри-
терскији, —

Пуцаше и — не погодише се.

А.

А ко би то знао?!

Фрајла Јулка има доста пара,
смејом својим свакога очара,
Хаљине јој у Бечу се кроје,
удварача пуна кола стоје
Па што није „рузмарин“ јој цвао?
. А ко би то знао?!

Браца Јеша солидан је јако,
вина пити не мари никако,

избегава друшта и весеља,
само књига, то му једна жеља;
Ал' од куд му нос се расцветео? . . .
. . . . А ко би то знао?! . . .

Сека Анђа лепа је за цело!
Лице јој је као мрамор бело,
груди су јој пунане и бујне,
коса црна а уснице рујне
Коли јој је ту лепогу дао? . . .
. . . . А ко би то знао?! . . .

Лупеж Ђура пред судом се правда,
вели: да му чини се неправда,
јер украо он никако није,
и заклетву баш положи' смије,
Па што онда у бригу се дао? . . .
. . . . А ко би то знао?!

Кад би правда окатија била,
кад би српска пропевала вила,
да л' би злобни душмани нам хтели,
дати оно што су нам отели? . .
Да л' би онда напредак нам цвао?
. . . . А ко би то знао?!

Кад би народ целокупан хтео,
или кад би, боље рећи: смео,
да избира себи људе своје,
што певају српству славопоје;
Да л' би „неке“ у саборе слао? . .
. . . . А ко би то знао?!

Др. Казбулбуц.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Мита оде у касапницу, пружи месару десет крајцара
и рекне: дајте ми за десет крајцара меса за нашег кера,
ал немојте дати онако дебело као ономад, јер се тата од
овог дебелог ономад разболео.

Ђ.

Тетка: Марице злато, а за што кидаш ту чарапу?!
Марица: Зато, што ме је мама разљутила.
Тетка: Е па није чарапа крива томе ништа.
Марица: Ал мама је онда мора подштрикавати.

Ђ.

— Шта ти ради мати код куће, Ђуро, запита учи-
тељ ђака.

— Моја мати шије, кува, пере, спрема, меси и све ради.
Добро, а шта ти отац ради?
Молим господиве, он није код куће у бирцузу је.
Та добро, добро, ал кад је код куће, шта онда ради?
Онда се свађа с' мамом.

Ђ.

Милка! О силе те не убиле, а шта си радила кад су
ти све шаке од мастила? Запита мати Милку кад је до-
шла из школе.

Та данас смо писали карактере мама за велики испит.

Ђ.

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Вино и истина!

„У *вину* истина лежи“.
Пословица каже,
али ма да многи
са *вином* се слаже,
истину не трпи,
истине се клони;
јер истина ружно
у ушима звони,
а *ласкање* подло
има *бољу* цену. —

Не верујеш мени?
А ти *штај*
Макар *коју* жену.

Др. Казбулбуц.

Говор и по.

Био сам пре неколико година у једном селу близу Сегедина, а баш о св. Сави. Као свуда, тако и овде после службе отидемо у школу где ће се водица светити. У школи се толико накупило света, да је један другог носио. Поп М. освети водицу, па ће онда држати говор. Ја сам мислио да ће он ређати заслуге св. Саве, или ће му житопис поновити (који прошле године говорио није) ал не би од тог ништа, окрене се нама, па поче: „Христијани моји! Знате ли ви шта је данас?“ Хм, ви не знате, ал ја знам; данас је св. Сава, хм! А знате ли ко је он био? ја знам да не знате, то вам је био један поштеђејши човек и честита душа, ту међу вама нема тако поштени људи као што је био св. Сава; ја знам, ал ви не знате. Ако да Бог до године знам да не знате шта ћу вам још говорити о св. Сави; хм, ви не знате, ал ја знам. За данас пак нек је доста, јер канда ми се чини, да на мађарској цркви већ звони подне. . .

Господу помолите се!

Деца забрујаше: Господи помилуј, попа још даде отпуст — и ми се пуни утехе, и раздрагана срца вратисмо кући, седосмо за постављен сто, и око три сата после подне почесмо решетати говор и говорника.

Б.

Нужњејшаја!

Нит' дају мрака,
нит' ноћу зрака,
нит' зими траве,
нит' руже плаве,
нит' лети снега,
нит' дољи брега,
нит' слепо вида,
нит' сраму стида,
нит' ћоси брка,
нит' лењом трка,
нит' баби чара,
нит' лудом дара,
нит' мужу пара,
нит' нужда ствара,

ал бити мора,
мора; па мора
А шта то шта ???
то се већ зна:

Нешто што очи,
вређа и дира! . . .
Зову је неки:
врашка-турнира!!!

Др. Казбулбуц.

Мртвац и горчило.

Наши чукуранери, на далеко су чувени са њихових досетака. Па да би и читаоци добили појма, хоћу једну од многих досетака да им испричам, која се ових дана збила. Нећемо ништа додавати нити одузимати, већ ће мо верно рећи како је ова шала текла. Еле сваком је знано, да у ово доба године, иду фендевери од куће до куће, те пабирче да однесу и продаду за порезу ма и последњи јастук. Тако ходећи дођу и у чукурмалу, а то је цигански крај у Вршцу. Један цига по имену Пера Ицарин, ког су фендаши већ фендовали и пођоше у намери да однесу пописане ствари, спази их где долазе па се брзо досети како да их превари. Чуј Стано рећи ће својој жени: Ево их где иду, однеће нам све ствари; него дај брзо један чаршав и једну упаљену свећу, ја ћу лећи на астал, ти ме покри, мети свећу чело главе, па запевај што боље можеш, јер кад виде фендевари да је мртвац у кући, они ће нас обићи. Тако се и збило. Жена се налегла на мртваца па је нарицала што је боље знала; није поштедила на фендеваре, по неки грош и „прош“ односио се и на њих. . . Кад су фендари крај куће дошли, завирили у собу и спазили мртваца где на асталу лежи одоше. Кад се жена уверила да су ови у другу улицу зашли, извести свог мртвог мужа и овај опет устане. Сад пак опет чека да му гости дођу. Дал' ће му још једном за руком поћи, идемо да видимо.

Асав Ђикул.

Претурио се! . . .

Госпођица:

Ал' молим вас, престани те мало!
ви ласкате и срцу и души;
ако тако даље потерате,
верујте ми, запушићу уши!

„Штуцер“:

О, дражесна госпођице Фемка!
препуни сте хумора и шале . . .
Та да *уши* запушите руком
за то су вам — *ручице* премале!

По анегдоти.

Др. Казбулбуц.

Промена, за времена!

Волео ју то се касти не да!
гутао је чисто њене дражи,
слађа му је била и од меда,
већу сладост никако не тражи!

А што данас после доба кратка,
он од куће ко помаман бежи?...
Била му је и сувише слатка,
па му сада у — стомаку лежи!

Др. Казбулбуц.

Комплимент.

На променади седела је на једној клупи усамљена госпођица Тина. На једаред стаде пред њу њен познаник Фићфирић Пај, и поче овако да јој се извињава:

„Извините, госпођице Тино, ја сам већ трипут поред вас прошао, па вам се нисам јавио. Ал верујте, — ви сте данас тако лени и дражесни, да вас за иста, писам ни познао!

Срећа.

Господичић: Што сте ви госпођице данас тако тужни? — Очи су вам мутне, као да сте много плакали.

Госпођица: Не питајте.

Господичић: И нећу да питам, јер сам већ чуо да вас је ваш немилостиви тотор јуче грозно тукао. Ја би само то желио знати, јесам ли ја то срећно створење, ради кога сте батина извукли.

Изврсан лек.

Доктор: Ево сам вам овде прописао неку маст, њоме ћете мазати болну руку. Ако вам та маст ништа не помогне, не мора ићи у штегу, јер је врло zgodна и за мазање чизама.

Пацијент: (Маџар). А може ли се употребити и као бркомас?

Доктор: Може.

Пацијент: Иштен уче! то је изврсан лек.

Никад се више није смејао.

Наставник: (при учењу повеснице) кад је ц ру Хенрику I. умр'о син, од тога дана, па све до смрти своје никад се више није смејао.

Мали ђак: Па зар ни онда, кад га је ко голицао?

Шта је добио.

А. А знаш ли шта сам ја добио ономад на нову годину.

Б. Шта?

А. Кијавицу.

Шта вели госп. Зебић.

Господар Зебић вели овако: У данашње време није

баш велика радост имати деце. Ако имаш синова, — отићи ће у милитарију; ако имаш кћери — долазиће милитарија к њима.

Двојица.

Састао се дебели игуман са ситним изгладнелим учитељем. Били су од детинства познати, пак је игуман мислио да се сме са другом својим нашалити и рече му: „Јес' чуо, Алекса, ја не би волео бити у твојој кожи“. — Учитељ се мало збунио па запита: А зашто? — „Зато! — Јер би ми у њој било врло тесно“.

Свирање по еванђељу

А. Свира ли ваша кћи у гласовир?

Б. Свира.

А. А како свира?

Б. Са свим по еванђељу. Лева јој рука никад не зна, шта јој ради десва.

Сигурно средство.

Доктор: (к болесниковој жени). Све сам покушао да болесника доведем у зној, — па никако. А кад би се ознојио, таки би му било лакше.

Жена: О, господине, па што ми то пре не рекосте. Сад ће то мени за руком поћи, и то боље него вама.

Доктор: А шта ће те урадити?

Жена: Казаћу му да за осам дана мора порез платити; — видићете таки ће се ознојити.

За што.

А. А зашто госпођица Лела носи за шеширом голу-бово крило?

Б. Ђути. Хтела би да примаме каквог јастреба.

Жена: Ух, човече, ала се ти дуго бријеш.

Муж: Е, — да је моја бријачица тако оштра као н. пр. твој језик, брже би био готов.

Савет.

Сваки напор ваља да уроди плодом.

Држи се искуства спојена с вештином:

Кад ти кућа гори, ти је гаси водом, —

А букне л' ти срце, ти га гаси вином.

По немачком
К.

Одговори уредништва.

„Из Ђачког дневника“. Право сте казали, да „Није баш на углед“; па тако неће ни *угледати* света у „Стармалом“, — али можда ће друго што бити *угледније*. Само ваља запамтити, да је од ђачког бекријисања и вуцибатинисања тешко истесати што смешно, — јер је ствар по себи веома жалосна.

„Милијони“. И нама се чини да би то боље изгледало кад би се прекројило на да буде шаљива игра. За то нам јавите вашу адресу, па ћемо вам рукопис вратити, што само изнмице чинимо.
„Оде до врага!“ — Не жалимо за њим ни најмање.

ТРАЖИМО „СТАРМАЛОГ“ ЗА 1887.

ове поједине бројеве: 6 и 30, за које плаћамо 20 новч. по комаду.

Администрација „Стармалог“

Новије књиге и листови.

Које уредништво прима у замену.

Ковиље. Венац приповедака младим пријатељима од Брате. Прва свеска. У Н. Саду 1888. Штампарија А. Пајевића.

Радикал. Лист за политику, књижевност и привреду. Излази у Београду сваки дан Власник и уредник Пера Тодоровић. Цена годишња за Србију 20 дин. — За Аустроугарску двапут толико.

На селу и прелу. Слике и прилике из српскога живота. Написао П. Адамов. Свеска II. Издање срп. књижаре и штампарије браће М. Поповића у Н. Саду 1888 Цена 60 новч.

ПОЗИВ НА ПРЕПЛАТУ

„ОДЈЕК“

ЛИСТ ПОЛИТИЧКИ, КЊИЖЕВНИ И ЕКОНОМНИ

ОРГАН РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У СРБИЈИ

излази у Београду трипут недељно: средом, петком и недељом. Доноси чланке и дописе из унутрашњости Србије, те тим начином обавештава о *приликама и догађајима у Србији*. „Одјек“ се бави стварима из свих српских и славенских крајева и има своје сталне рубрике: Српство и Словенство. Прати редовно производе српске књижевности, доноси позоришне рецензије, економске чланке и саопштава нове проналаске на пољу науке и уметности. Доноси у сваком броју два подлиска, а веома је zgodан за огласе, јер је распрострањен по Србији.

Цена му је за Србију 24 дин. а за Аустро-Угарску и српске покрајине 15 фор. годишње, 7-50 на по године а 3 фор 75 новч. на три месеца.

Претплату из Угарске и Хрватске прима штампарија А. Пајевића Нови Сад, а из осталих крајева шиље се уредништву „Одјека.“

Позив на претплату.

На славенски лист на њемачком језику

„Parlamentär“

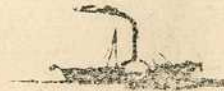
који излази у Бечу (Wien. VII. Lerchenfelderstrasse 25).

Није истина што се проијело, да је „Parlamentär“ престао излазити. Он и сад излази и запада изван Беча са поштакском пошиљком: на четврт године фор. 2:75 — на по године фор. 5:50 — на сву годину фор. 11.

Администрација

РЕД ШЛОВИДАЊЕ.

Пошт. лађа од 22. марта

1888. до даље паредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОГНСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМЦЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ЧЕТРНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упитивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад. ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Препродавци добију за готов новац комад по 12 новч.

ОГЛАСИ.

ПОНУДА ШТАМПАРИМА.

Једна стара, врло добро сачувана и за сваку радњу способна

РУЧНА ПРЕСА ЗА ШТАМПАЊЕ,

као и један стари од здравог храстовог дрвета врло јаки

ДРВЕНИ ПРЕС

са гвозденим навијачем и притиском до 50 метарских цената за пресовање штампаних тискарија — продаје се по врло умереној цени. Пријаве за одкуп ових пресова прима администрација овога листа.